

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Moravel, a. s.**, se sídlem v Olomouci - Holicích, Sladkovského 42, zastoupeného JUDr. Petrem Dítě, MBA, advokátem se sídlem Olomouc, Horní náměstí 19, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem v Ostravě, Prokešovo nám 8, **za účasti Z. E.**, zastoupeného Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Olomouc, Pavelčákova 14, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2008, č. j. Správ/ÚVOŘ/1281/Ing.Ba, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2009, č. j. 22 Ca 150/2008 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru stavebně správního (dále jen „žalovaný“), ze dne 29. 5. 2008, č. j. Správ/ÚVOŘ/1281/Ing.Ba, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Statutárního města Ostravy, městského obvodu Ostrava - Jih, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 3. 2008, č. j. VŽP/138/08/Pru (č. 78/2008). Tímto rozhodnutím byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolena stavebníkovi Z. E. stavba: „Stavební úpravy prodejních prostor na ul. Horní 1457 v Ostravě - Hrabůvce, v objektu občanské vybavenosti č. pop. 1457, na pozemku parc. č. st. 1800/3 v k. ú. Hrabůvka.“

Dne 15. 1. 2008 podal stavebník Z. E. žádost o vydání stavebního povolení ke shora označené stavbě spočívající v rozšíření stávající prodejny drogerie umístěné v 1. NP dvoupodlažního objektu ze stávajících 147,92 m² na 316,06 m². Z připojeného výpisu z katastru nemovitostí, jímž stavebník dokládá své vlastnické právo, vyplynulo, že je omezeno smlouvou o věcném břemenu ve prospěch vlastníka domu č. p. 1486 tak, že ten je oprávněn společně s povinným z věcného břemene užívat pro chůzi otevřenou zpevněnou plochu v přízemí domu č. p. 1457, kruhové schodiště do 2. nadzemního podlaží a terasu ve 2. nadzemním podlaží vedoucí k domu č. p. 1486.

Dne 4. 2. 2008 bylo stavebním úřadem vydáno oznámení o zahájení stavebního řízení obsahující poučení o možnosti uplatnění námitek v určené lhůtě; oznámení bylo doručeno i stěžovateli jako účastníku řízení. Stěžovatel této možnosti využil a dne 11. 2. 2008 vznesl námitku, že z důvodů trvajících věcného břemene s navrhovanou stavební úpravou rozšíření prodejních prostor směrem do průchodu nesouhlasí. Stavebník poté do spisu doložil smlouvu o zřízení věcného břemene uzavřenou předchozím vlastníkem (Domáci potřeby Morava a. s. Olomouc) jako povinným se stěžovatelem jako oprávněným dne 27. 11. 1996. Kromě vymezení věcného břemene tak, jak je zapsáno ve výpisu z katastru nemovitostí, je ve smlouvě dále uvedeno, že právo společného užívání pro chůzi je spojeno s právem příchodu a odchodu uvedenými prostorami, dále smlouva upravuje náklady údržby, hodnotu věcného břemene a úplatu. Stavebník se ke stěžovateli námitce vyjádřil písemně tak, že jeho možnost přístupu, stejně tak jako možnost přístupu jeho zákazníků, nebude stavbou nijak výrazně omezena, pouze v 1. NP bude průchod zmenšen, ovšem bez vlivu na možnost průchodu.

Stavební úřad stavbu povolil a ve stavebním povolení námitku stěžovatele zamítl. Uvedl, že stavební úpravy nebrání užívání podle sjednaného věcného břemene, pouze dojde ke zmenšení rozsahu otevřené zpevněné plochy v 1. NP, což však nesníží dostupnost prostor, nebude třeba nic obcházet, ani si zacházet. Stavbou nebude dotčeno schodiště vedoucí do 2. NP, ani terasa ve 2. NP. Přístupnost je zajištěna i v průběhu stavby.

Stěžovatel v odvolání proti stavebnímu povolení namítl, že stavbou dochází k částečnému zániku oprávnění z věcného břemene a tudíž nebylo vůbec v pravomoci stavebního úřadu o námitce rozhodnout, neboť se jednalo o námitku občanskoprávní. Dojde k zúžení plochy určené k průchodu z 8,33 m na 3,43 m, což je podstatný zásah do rozsahu věcného břemene. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí uvedl, že stavební povolení bylo vydáno v souladu s právními předpisy a námitka omezení věcného břemene byla správně zamítnuta. Věcné břemeno nebylo ve smlouvě vymezeno plošným rozsahem, smlouva nebyla doplněna technickým popisem, nákresem ani výpočtem plochy, na niž se věcné břemeno vztahuje. Zúžením průchodu zůstalo právo vyplývající z věcného břemene dostatečně zachováno, a proto stavební povolení nemohlo zasáhnout do soukromoprávních vztahů.

V žalobě stěžovatel rozvedl odvolací námitky, přičemž zdůraznil, že nejde jen o rozsah práva z věcného břemene, ale o samotnou jeho existenci, a tudíž stavební úřad překročil vlastním posouzením vznesené námitky meze své pravomoci. Jeho argumentaci však nepřisvědčil ani krajský soud v napadeném rozsudku. Rovněž vyšel z vymezení práva stěžovatele ve smlouvě o věcném břemenu, podle níž je oprávněn užívat chůzi otevřenou zpevněnou plochu přízemí domu č. p. 1457, kruhové schodiště do 2. NP a terasu ve 2. NP vedoucí k domu č. p. 1486. Toto právo společného užívání části nemovitosti oprávněného s povinným je spojeno s právem příchodu a odchodu daným prostorem a bude zachováno vždy, pokud bude zachována možnost chůze tímto prostorem. Užitím pojmu „pro chůzi“ je dán rozsah věcného břemene. Pokud nebylo ve smlouvě konkrétně vymezeno, na jakou část dané plochy se věcné břemeno vztahuje,

neznamená to, že nemůže dojít v místě k prostorovým změnám, pokud bude možnost chůze zachována. Místo průchodu v nejužším místě má mít šířku 3,43 m a podle krajského soudu to je zajištěním zachování věcného břemene. Námitku vznesenou stěžovatelem ve stavebním řízení krajský soud neuznal za občanskoprávní, neboť existence práva z věcného břemene popírána nebyla a námitka nepřesahovala možnosti vlastního posouzení stavebním úřadem. Navíc krajský soud vyslovil názor, že nedošlo k zásahu do soukromoprávních vztahů.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Jakkoliv souhlasí s krajským soudem v obecném závěru, že právo chůze zůstává zachováno i při využití části pozemku k jiným účelům, ve vztahu k danému místu se s ním neztotožňuje. Jedná se o budovu, resp. blok budov, tvořící samostatné nemovité věci s přidělenými čísly popisnými, se dvěma nadzemními podlažími, užívanými výlučně pro nebytové účely. Nebytové prostory v 1. NP jsou přístupné z ulice, veškeré nebytové prostory v 2. NP pak výhradně po schodišti, které se nachází v průchodu. Přístup do prostor stěžovatele ve 2. NP budovy č. p. 1486 je možný pouze s využitím vymezených částí budovy č. p. 1457. Smlouva o věcném břemenu ze dne 21. 12. 1996 je v popisu zatížení budovy č. p. 1457 zcela konkrétní, neboť je vymezuje jako „otevřenou zpevněnou plochu v přízemí domu č. p. 1457, kruhové schodiště do 2. nadzemního podlaží a terasu v 2. nadzemním podlaží vedoucí k domu č. p. 1486“, tedy vymezuje veškeré plochy, které v době uzavírání smlouvy byly plochami otevřenými. Správní orgány ani krajský soud k charakteru budovy nepřihlížely a nevzaly tak ani v úvahu faktický účel, ke kterému má právo sloužit. Právo chůze ze své povahy zahrnuje i přístup ostatních osob, zejména zákazníků a tudíž právo chůze v daném místě nelze posuzovat jako právo cesty přes louku. Ke způsobu užívání budovy patří i určitý komfortní přístup k nebytovým prostorům a může ovlivnit chování či zájem návštěvníků, což se může projevit i v hodnotě těchto nebytových prostor. V nepřihlednutí k těmto hlediskům spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Podle stěžovatele není rozhodující, zda průchod o minimální šířce 3,43m je obecně dostačující k zachování možnosti chůze, a rozhodující je posouzení, zda právo bude zachováno v dostatečné míře s přihlednutím ke konkrétním okolnostem a potřebám. Stěžovatel je přesvědčen, že provedením stavebních úprav dojde k zásahu do jeho práva, a to velmi výrazným způsobem, neboť část jeho věcného břemene zanikne. Proto jím vznesená námitka měla být řešena jako námitka občanskoprávní, neboť se přímo dotýkala práva z věcného břemene. Stavební úřad tak postupoval v rozporu s § 114 odst. 3 stavebního zákona, který mu nedovoluje učinit si o dané námitce úsudek sám; bylo jeho povinností odkázat účastníky řízení na soud. Oprávnění stavebního úřadu k vlastnímu úsudku o občanskoprávní námitce vylučuje možnost rozhodovat o zániku nebo o omezení věcného práva jako práva soukromoprávní povahy. Pokud stavební úřad zjistil dotčení takového práva, nemohl povolit stavbu, v jejímž důsledku by právo zčásti zaniklo. Svým rozhodnutím tak zasáhl do soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem a důsledkem je nejen omezení věcného břemene, ale i nejasnost o výši úplaty. Z těchto důvodů navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k novému řízení krajskému soudu.

Žalovaný nevyužil možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Stavebník, který byl krajským soudem opomenut jako osoba zúčastněná na řízení, k výzvě Nejvyššího správního soudu sdělil, že v tomto řízení práva osoby zúčastněné uplatňuje. Rozsudek krajského soudu označil za odpovídající zákonu. Ke kasační stížnosti uvedl, že upozorňuje na § 112 stavebního zákona a na § 82 správního řádu, podle nichž měl účastník (stěžovatel) ve stavebním řízení uplatnit své námitky ve stanovených lhůtách. Z jediného podání stěžovatele ze dne 11. 2. 2008 nevyplývá obava ze zániku práva chůze ani žádné jiné konkrétní důvody, proč se stavbou nesouhlasí. Rovněž tak nikdy neuplatnil námitku, která by byla důvodem k odkazu na občanské soudní řízení. Argumenty stěžovatele nejsou z procesního hlediska vůbec

důvodné a přípustné, nemohl je proto uplatňovat ani v soudním řízení. Pokud jde o věcné námitky kasační stížnosti, poukazuje zúčastněná osoba na argumentaci krajského soudu. Stěžovatel zaměňuje jednotlivé právní pojmy ve snaze vytvořit jemu vyhovující právní konstrukci. Stěžovateli svědčí právo věcného břemene chůze, nikoliv věcné břemeno užívání nemovitosti. Účelem jeho věcného břemene je poskytnout oprávněnému možnost, aby se přes nemovitost povinného dostal z bodu A do bodu B. Pro tyto účely je zcela nerozhodné, zda je šíře přístupu 3 metry nebo 5 metrů; tím spíše, že tato skutečnost není upravena přesně ve smlouvě, v níž není specifikována velikost plochy. Zůstane-li tedy zachována plocha, po níž i po snížení její velikosti lze právo chůze využívat, nedá se hovořit o zániku tohoto práva ani o jeho dotčení. Zúčastněná osoba připomíná, že stavba již je provedena a stěžovatel nevznesl žádnou námitku, že by se současným stavem cítil poškozen. Naopak stěžovatel konstatuje, že v důsledku stavebních úprav došlo ke zlepšení přístupu do 1. nadzemního podlaží bloku budov, kde se nacházejí prostory jím i stěžovatelem pronajímané. Zúčastněná osoba poukazuje na znění smlouvy, podle níž právo věcného břemene nesvědčí výlučně stěžovateli, neboť je užito výrazu „je oprávněn společně s povinným“. I z tohoto hlediska je tvrzení o zániku práva věcného břemene absurdní. Věcné břemeno je nedělitelné, a buď existuje, nebo ne. Pouhé zmenšení prostoru, aniž by byla dotčena možnost věcné břemeno uplatňovat, nemá se zánikem věcného břemene nic společného. Stěžovatel tak svým tvrzením popírá elementární pravidla pojetí věcných břemen chůze (a jízdy). Touto právní konstrukcí se stěžovatel snaží vytvořit stav, který by podle § 114 odst. 3 stavebního zákona musel být řešen soudní cestou. Podle zúčastněné osoby z kasační stížnosti nijak nevyplývá, v čem konkrétně stěžovatel shledává tvrzené kasační důvody, ale pouze obecně polemizuje s odůvodněním rozsudku. Uzavírá, že rozsudek krajského soudu považuje za věcně zcela správný a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku. Jeho konkrétní námitky však směřují výslovně a pouze proti posouzení právní otázky; v kasační stížnosti není uvedeno, v čem je spatřována nepřezkoumatelnost rozsudku, vyjma tvrzení, že správní orgán ani soud nepřihlížely k charakteru budovy. Je ovšem pravdou, že nepřezkoumatelnost rozsudku je vadou, k níž je kasační soud povinen přihlížet i nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). V daném případě však krajský soud v rozsudku jednoznačně vyjádřil svůj právní názor, důvody rozsudku jsou dostatečnou oporou pro jeho výrok, vypořádal se v nich se všemi žalobními námitkami a odůvodnění nelze vytýkat ani nesrozumitelnost.

Z hlediska ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále vážil zjevnou vadu, k níž v řízení před krajským soudem došlo. Krajský soud totiž, a to navzdory označení v žalobě, nepřibral do řízení osobu zúčastněnou na řízení. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. podmínky tohoto postavení splňoval stavebník; krajský soud jej však nevyzval k vyjádření, zda hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné a jednal bez jeho účasti. Tato skutečnost logicky stěžovatelem nebyla namítána, neboť není oprávněn domáhat se kasační stížností ochrany práv jiných osob. Takový postup je vadou řízení před krajským soudem; důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu je však taková vada pouze v případě, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (k tomu srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 - 80 a ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 As 12/2005 - 107, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pro posouzení možnosti takového následku je v dané věci rozhodující vyjádření stavebníka, jemuž bylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení

Nejvyšším správním soudem. Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a s důvody, pro které žalobu zamítl. Ostatně rozsudek krajského soudu se ve výsledku práv zúčastněné osoby nedotkl. Za této situace by zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení neznamenal žádnou další argumentaci, s níž by se krajský soud musel v novém rozsudku vypořádat a s ohledem na to, že s právním závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, nevyzněl by rozsudek jinak. Toto řešení by tedy zjevně protirečilo zásadě hospodárnosti řízení. K zákonem předpokládanému důsledku vady řízení zde nedošlo a nebyl tak v tomto případě naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pro hodnocení důvodnosti kasační námitky brojící proti správnosti právního posouzení věci soudem je rozhodující, zda a jakou námitku stěžovatel uplatnil ve stavebním řízení. V oznámení o zahájení stavebního řízení byl stěžovatel stavebním úřadem v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona vyrozuměn o možnosti podat námitky do 10 dnů ode dne doručení a současně poučen o následcích nedodržení této lhůty. Stěžovatel zaslal námitku ve lhůtě, nicméně jejím obsahem byl pouze nesouhlas se stavební úpravou s odkazem na trvající věčné břemeno.

Pro uplatnění námitek platí ve stavebním řízení koncentrační zásada. Znamená to, že po uplynutí lhůty nelze námitku účinně podat. V daném případě byla v koncentrované lhůtě stěžovatelem uplatněna obecná námitka upozorňující na existenci jeho věcného břemene.

Otázkou je, zda taková námitka má charakter námitky občanskoprávní, při níž je na místě postupovat podle § 114 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení *nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv*. Pokud by se námitka vymykala pravomoci stavebního úřadu, pak by podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého podle § 192 stavebního zákona, musel stavební úřad vyzvat stěžovatele, aby podal návrh na zahájení soudního řízení a stanovil mu k tomu lhůtu.

Při posouzení charakteru stěžovatelem uplatněné námitky, je rovněž třeba vycházet ze stávající judikatury, byť se týká předchozí právní úpravy. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2007, č.j. 1 As 1/2007-104 (dostupném na www.nssoud.cz): *Ve stavebním řízení náleží stavebnímu úřadu právo přezkoumávat námitky účastníků veřejnoprávního charakteru a dále ty námitky občanskoprávní, které nepřesahují jeho pravomoc. Povinnost stavebního úřadu odkázat účastníka řízení s jeho námitkou na soud je dána pouze tam, kde přezkum občanskoprávní námitky přesahuje pravomoci stavebního úřadu, nedošlo k dohodě mezi účastníky a současně musí jít o námitku, která, kdyby se zjistilo její oprávnění, by realizaci stavby znemožnila vůbec nebo by ji umožnila v podstatně jiné míře či formě [§ 137 odst. 2 zákona č. 52/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Pokud by taková námitka v případě své oprávněnosti stavbu neznemožnila, učiní si stavební úřad i o této námitce úsudek sám; odkázat účastníka na soud stavební úřad může, avšak není to jeho povinností*. V rozsudku ze dne 23. 4. 2008 č. j. 9 As 61/2007-52 Nejvyšší správní soud uvedl, že *pro vyslovení závěru, že stavební úřad překročil svou pravomoc, a nebyl tedy kompetentní námitky vznesené ve stavebním řízení (§ 137 stavebního zákona z roku 1976) promítnout do podmínek výroku dodatečného povolení stavby, je nutno posoudit povahu námitek vznesených ve stavebním řízení, zejména jejich způsobilost vyvolat zásah do práv jednotlivých účastníků stavebního řízení (zveřejněno in. Sb. NSS 1602/2008)*.

Stěžovatel tedy v koncentrační lhůtě uplatnil nesouhlas se stavbou s poukazem na své věčné břemeno. Existence jeho práva nebyla nijak sporná, stavebník i stavební úřad je akceptovali. Spornost práva ve smyslu vyluky z pravomoci stavebního úřadu vyplývající

z § 114 odst. 3 tak dána nebyla. O druhý možný důvod výluky – sporný rozsah vlastnického práva – zde rovněž nejde. Vlastnictví stavebníka bylo doloženo a rovněž tak skutečnost, že jeho vlastnické právo je omezeno věcným břemenem stěžovatele. V řízení byla předložena smlouva o zřízení věcného břemene a ve výpisu z katastru nemovitostí je toto věcné břemeno ve prospěch stěžovatele zapsáno. Sporný není ani rozsah tohoto břemene, neboť je v rozhodné části vymezen užíváním zpevněné plochy v přízemí pro chůzi. V mezích ve lhůtě uplatněné námítky stavební úřad pro svůj další postup nepotřeboval posoudit předběžnou otázku soudem, neboť nebylo sporné ani vlastnictví ani právo věcného břemene.

Námítka tedy byla oprávněně posouzena stavebním úřadem v mezích jeho pravomoci. Je přitom pravdou, že stavební úřad v podstatě domýšlel námítku, která nebyla co do důvodů blíže konkretizována. Z logiky věci dovodil, že stěžovatel se obává zásahu do svého práva vyplývajícího z věcného břemene, což pak žalovaný již měl na základě odvolacích důvodů postaveno na jisto. Z tohoto hlediska pak uvážil znění smlouvy, v němž není věcné břemeno výslovně vázáno k celé výměře pozemku a skutkový stav takový rozsah ani nevyžaduje. Na základě tohoto dospěl k závěru, že právo chůze stavebními úpravami spočívajícími v rozšíření provozovny zůstane nedotčeno a krajský soud se s tímto názorem ztotožnil.

Ke stěžovatelově argumentaci je třeba především uvést, že právo věcného břemene je právem omezujícím vlastníka pozemku a zásah do vlastnického práva, pokud není konkrétně smluvně vymezen co do svého rozsahu, je obvykle vykládán tak, aby při zachování věcného břemene byl co nejšetrnější vůči vlastníkovi. K tomu lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2941/2004 (zveřejněno v časopise Právní rozhledy pod č. 18/2005), podle něhož je neoprávněným zásahem do práva osoby oprávněné z věcného břemene, pokud vlastník na svém pozemku vytvoří takové podmínky, které právo průchodu nebo průjezdu osobě oprávněné podstatně ztíží nebo znemožní. Ostatně i ust. § 151p odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za důvod zániku věcného břemene považuje pouze takové trvalé změny, že již věc nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby. Tomu zjištěný skutkový stav nenasvědčuje, stejně tak ani omezení plochy, po níž lze procházet není takového rozsahu, že by bylo podstatným zásahem do práva chůze. Toto právo má oprávněnému a jistě i osobám, které směřují do jeho provozoven, zajistit možnost pohodlného přístupu. Obvykle pro chůzi postačuje prostor, který ji bez problémů umožňuje. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že právo chůze je třeba posuzovat i s ohledem na prostředí, v němž má být zajištěno. Jistě lze jinak nahlížet na možnost chůze po louce, než na možnost chůze, která v obchodním komplexu směřuje do určité provozovny. Přístup komplikovaný, nesnadný, možná i nepřívětivý, nepochybně může ovlivnit nejen vlastní požitek z výkonu tohoto práva, ale může působit odrazujícím dojmem na potencionální zákazníky. Za takto omezené však nelze považovat právo chůze po otevřené ploše, které je v důsledku rozšíření provozovny drogerie v nejužším místě široká cca 3,5 m.

Pokud jde o otázku úplaty za věcné břemeno, nepřísluší její řešení stavebnímu úřadu v rámci stavebního řízení, ostatně námítka ve stavebním řízení v koncentrované lhůtě vznesená tuto otázku ani nenastolila.

Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že námítka vznesená stěžovatelem ve stavebním řízení nebyla občanskoprávní námítkou vyloučenou z pravomoci stavebního úřadu ve smyslu § 114 odst. 3, poslední věta za středníkem. Stavební úřad tak nepochybil, pokud neodkázal stěžovatele na soud s podáním návrhu na její řešení. Krajský soud tuto právní otázku posoudil správně a jeho rozsudek není nepřezkoumatelný.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné neuložil soud povinnosti spojené s náklady ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., ostatně náhradu nákladů řízení ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu